

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 98.

Femte Session.

33te Møde.

Mandagen den 21de November.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Baade hvad Civillisten og Apanagerne angaaer maa Mødet overlades til den fremtidige Udviſning, og, er det Tilfældet, ſaa maa det afgjøres ved de enkelte Leiligheder, hvor der frembyder ſig Afgang til Faſtſættelſen; thi, ligesom Ingen finder paa at indbringe Forſlag om, hvorledes Civillisten for Fremtiden ſkal faſtſættes, men Alle kun ville holde ſig til at faſtſætte Civillisten i det enkelte Tilfælde ved indtrædende Thronledighed, ſaaledes gjælder accurat det Samme om Apanager; de Sætninger, man vil have gjennemført med Henſyn til dem, maae gjennemføres i det enkelte Tilfælde. Det forekommer mig forøvrigt at være meget vigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Eſchering) gjorde opmærksom paa, at tidligere var det den daværende høieſte Statsmagt, ſom afgjorde det enkelte Tilfælde og faſtſatte, om den paa-gjældende Apanagiſt ſkulde oppebære Gage eller ikke; det viſer jo netop, at man tidligere afgjorde det enkelte Tilfælde, og ſaaledes bør vi ogsaa gjøre, men vi bør ikke gaae den ſamme Vej ſom tidligere, nemlig at være inconſequent ved Afgjørelſen, deels i det ene Tilfælde, ſammenholdt med følgende, og deels i de forſkiel- lige Beſtanddele af det ſamme Tilfælde. Den ærede Finanzminister har forekaſtet mig, at jeg kun har fremhævet den ene Side af det ſgl. Reſcript af 4de December 1840; men det har jeg gjort, fordi det netop er et af diſſe Exempler, ſom man oftere finder paa, at, naar en rigtig Grundſætning kommer frem, ſaa gjør den ſig i Begyndelſen ikke gjældende i ſit fulde

Omfang; men allerede den Omſtændighed, at denne Grundſætning kom frem i 1840, fortjener vor Opmærksomhed; thi det taler meget for, at Grundſætningen i ſig ſelv er rigtig, den nemlig, at, naar man beſtemmer Apanage, ſkal man tage Henſyn til vedkommende Mands ſamtlige Indtægter. At der ikke ved den paa-gjældende Leilighed blev taget Henſyn til vedkommende Apanagiſts Gage, og at den ikke blev inddragen under Apanagen, det indrømmes jo at være en Inconſequent, og det kan man jo altsaa ikke fremhæve ſom Noget, vi ſulle eſterligne.

Naar der ſiges, at Penſionsloven ikke her kan paaberaabes, og at en Apanagiſt neppe kan have Fordring paa Penſion, ſaa troer jeg, at det er aldeles klart, at, naar vi ikke træffe Beſtemmelſe om, at vedkommende Apanagiſt ikke kan oppebære Gage, ſaa vil han ligefrem ſaae Fordring paa Penſion, forſaaavidt han maatte erholde Gage. Der ſtaaer i Penſionsloven, at enhver af Kongen udnævnt, og af Staten lønnet Embedsmand har Fordring paa, under viſſe Betingelſer, at ſaae Penſion, og den Omſtændighed, at den Paa-gjældende er Apanagiſt, kan paa ingen Maade udelukke ham derfra. Hvorfor er der tillagt Embedsmændene denne i Grundloven rodfæſtede Ret til Penſion, ſom nærmere er ordnet ved Penſionsloven? Fordi deri ſøges en viſ Betyggelſe for deres Selvſtændighed. Men nu kan det jo være ligesaa vigtigt, at en Apanagiſt har en viſ ſelvſtændig Stilling under viſſe Omſtændigheder, navnlig ligeoverfor en Minister, ſom enhver anden Embedsmand; men det er naturligtvis det Rigtigſte, at hans hele Stilling normeres under ſet, ſaaledes at han ikke ſkal være afhængig af, hvorvidt han ſenere kan vedblive at oppebære de Indtægter, ſom ved